

EGY VÉRBŐL.

A költő és a nő között
Túl a szerelmen, vagy innen azon,
Valami titkos ős-rokonság lappang.

Testvérek ők.
A végtelenben egy vérből eredtek.
Egy szív jutott nekik:
Törékeny, gyöngéd, könnyen hevülő,
Titok-tudó, értelem-ellenes.

Ahogy néha egymásra mosolyognak,
Egymásnak intve, mint az augurok,
Olyan egyformák, olyan egy-testvérek,
Hogy szinte bűn köztük a szerelem.
Szinte szentségtörés.

Reményik Sándor.

FÉRFI SORSA.

A nő. Igaz. És én sem tagadom.
De ez a sors nagyon elágazik.
Közel, távol, mélységbe, magasságba,
Szertefuttatja gyökérszárait.
Fülledt közelen, szellős messzeségen,
Bús mélységen, zord magasságon át:
Mindenki úgy, ahogy neki kimérték,
Ragadja meg a sorsa fonalát.

Az egyik fonál Lédához vezet:
Tűz, vér, piros kéz, fekete halál.
A másik végén szemérmes leányka,
Aranyhajú jövőző anya áll.
Kerül, fordul a harmadik fonál,
S végül csak a hiú Évához ér,
Akivel csupán játszani lehet,
S aki játszik a játék kedviért.
Futnak még száz irányba fonalak,
Minden fonál végén egy nő-alak,
S mintha mind egy sors változata lenne.

De én rejtettebb kútfőre akadtam,
Szerelmem útját hogy elhagyogattam:
Én, én a Testvért fedeztem fel benne.

Reményik Sándor.